

Sestra Cheryl C. Lantová

Nedávno uvolněná generální presidentka Primárek

Aby naše děti mohly spatřit Spasitelovu tvář

Jako rodiče a vedoucí této nastupující generace dětí máme posvátnou zodpovědnost přivádět je ke Spasiteli.

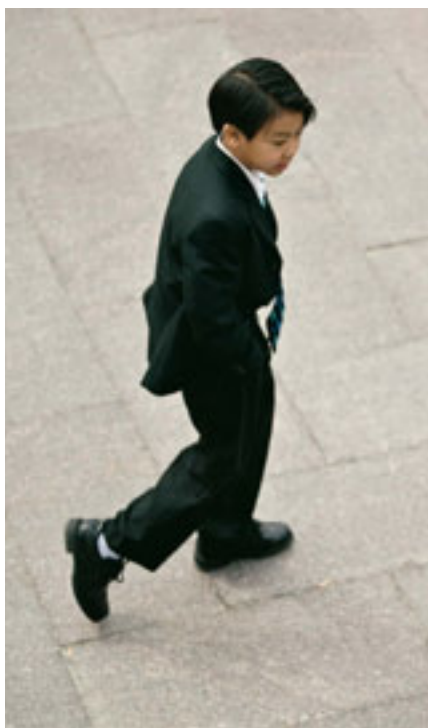
Před několika lety jsem učila skupinu vedoucích jeslí, jak malým dětem předat krátkou lekci evangelia. Jedna z vedoucích měla na klíně svého synka. Držela jsem obrázek Spasitele, a abych ukázala, jak s malými dětmi hovořit, začala jsem mluvit o Ježíšovi. Tento chlapeček sklouzl matce z klína, dobatolil se ke mně, zahleděl se upřeně na obrázek a dotkl se tváře. V té chvíli jsem se zeptala: „Kdo je to?“ Dítě s úsměvem na tváři odpovědělo: „Ježíš.“

Tento chlapeček nebyl dost starý ani na to, aby dokázal říci své vlastní jméno, ale přesto obrázek poznal a znal jméno Spasitele. Když jsem sledovala jeho dojemnou odpověď, pomyslela jsem na slova Spasitele: „Vždy hledejte tvář Páně, abyste v trpělivosti mohli vlastnit duši svou, a budete mít věčný život.“ (NaS 101:38.)

Co to znamená hledat Spasitelovu tvář? Jistě to znamená víc než jen rozpoznat Jeho vyobrazení. Kristova výzva, abychom Ho hledali, je výzvou, abychom poznali, kdo je, co pro nás udělal a o co nás žádá, abychom dělali. Přicházet ke Kristu a nakonec spatřit Jeho tvář můžeme pouze tehdy, když

se Mu budeme přibližovat vírou a činy. Je na to zapotřebí celoživotního úsilí. Jak Ho tedy máme hledat v tomto životě, abychom mohli vidět Jeho tvář v životě příštím?

Ve 3. Nefim máme zprávu o lidu, který v tomto životě skutečně spatřil Spasitelovu tvář. A i když my Ho možná právě teď nevidíme, můžeme se z jejich zážitku poučit. Spasitel se po smrti těmto lidem ukázal, učil je a žehnal jim. A poté „stalo se, že

přikázal, aby byly přivedeny jejich malé děti“ (3. Nefi 17:11).

Jako rodiče a vedoucí této nastupující generace dětí máme posvátnou zodpovědnost přivádět je ke Spasiteli, aby mohly vidět Jeho tvář i tvář Nebeského Otce. Když tak činíme, přivádíme i sami sebe.

Znovu se ptám – jak to uskutečníme, obzvláště ve světě plném rozptylování? Ve 3. Nefim rodiče milovali Pána. Byli věřícími. Měli víru v zázraky, které Ježíš vykonal. Milovali své děti. Shromáždili je, aby si vyslechly slova Páně, a uposlechli Jeho přikázání, aby k Němu děti přivedli.

Když děti přivedli, Kristus vyzval rodiče, aby poklekli. Poté pro ně udělal to, co dělá pro nás pro všechny. Modlil se za ně k Otci, a když tak učinil, bylo řečeno, že to bylo tak „veliké a podivuhodné“, že to slovy nelze popsat. (3. Nefi 17:16.) Tím, že tito rodiče přišli ke Spasiteli a přijali Jeho Usmíření, byli posíleni, aby dokázali vykonat vše potřebné k „přivedení“ svých dětí.

Kristus požádal rodiče, aby dělali ještě něco, a to se nachází ve 3. Nefim 22:13: „Všechny děti tvé budou poučovány Pánem; a veliký bude pokoj dětí tvých.“

A tak se tito nefitští rodiče řídili svými zážitky se Spasitelem a učili o Něm své děti. Učili je milovat Pána. Učili je Jeho evangelium. Učili je, jak podle evangelia žít. Učili je tak dobře, že v zemi vládla po dvě stě let spravedlivost a mír (viz 4. Nefi 1:1–22).

Nyní bych vás požádala, abyste se rozhlédli a pohlédli na své milované. Toto je to nejdůležitější – naše rodiny. Jsem si jista tím, že po ničem netoužíte více než po tom, aby tato rodina byla vaší věčně. Zpráva ve 3. Nefim nám může pomoci přivést naše děti

k Němu, neboť nám dává vzor. Zaprvé – musíme milovat Pána celým srdcem, a musíme milovat děti. Zadruhé – musíme se jim stát dobrým příkladem tím, že budeme neustále vyhledávat Pána a snažit se žít podle evangelia. Zatřetí – musíme své děti učit evangeliu a tomu, jak podle něj žít.

Přivádět děti ke Spasiteli podle tohoto vzoru je proces. Podívejme se na tento vzor znovu. Zaprvé – musíme se učit milovat Pána a svou rodinu. Vyžaduje to čas, zkušenosti a víru. Vyžaduje to nesobeckou službu. Pak, jsme-li naplněni láskou Páně, můžeme lásku dávat. On možná pláče nad tím, co děláme, ale miluje nás a vždy je ochoten nám pomáhat. Tak se musíme naučit milovat své děti i my.

Zadruhé – musíme se stát dobrým příkladem. To je také proces. Pokud chceme, aby naše děti přišly ke Kristu, aby mohly spatřit Jeho tvář, pak je důležité, abychom o to také usilovali. Musíme tu cestu znát, abychom jim ji mohli ukázat. Musíme si dát život do pořádku, aby na nás děti mohly spoléhat a následovat nás. Můžeme se ptát: „Co vidí mé děti, když mi pohlédnou do tváře?“ „Spatřují v mé tváři podobu Spasitele díky tomu, jak žiji?“

Pamatujte, že žádný z nás nebude pro své děti dokonalým příkladem, ale všichni se můžeme stát dobrými rodiči a vedoucími. Naše snaha být dobrými je sama o sobě příkladem. Občas možná budeme mít pocit, že se nám nedaří, ale můžeme se snažit dál. S Pánem a skrze Něj můžeme být posíleni a být

takovými, jakými být musíme. Můžeme dělat to, co je třeba.

A zatřetí – máme proces, jímž přivádíme děti ke Spasiteli tím, že je z písem a slovy proroků učíme pravdám evangelia, a tím, že jim pomáháme pocítit a rozpoznat Ducha. I velmi malé děti dokáží porozumět věcem věčné podstaty a přijímat je. Mají rády písmo a milují proroka. Instinktivně touží být dobrými. Je na nás, abychom jim pomáhali uchovat spojení s nebem otevřené. Je na nás, abychom je chránili před vlivy, které odvádějí pozornost od Ducha. Pomoc a vedení můžeme nacházet v písmech. Poté můžeme děti učit tomu, jak v nich najdou své odpovědi. Můžeme je učit správným zásadám a pomáhat jim používat tyto zásady v životě. Můžeme je směřovat k Duchu, aby mohly získat své vlastní svědectví o pravdách, jímž se učí. Můžeme jim pomoci najít radost ze života podle evangelia. To vybuduje v jejich životě pevný základ víry a poslušnosti, a ten je bude posilovat.

Ale to všechno není snadné dokázat. Záznam Nefitů uvádí, že tyto rodiny žily dvě stě let v míru. Ale určitě to stálo velké úsilí. Stojí to spoustu tvrdé práce, trpělivosti a víry, ale nic není důležitějšího ani prospěšnějšího. A Pán nám bude pomáhat, neboť tyto děti miluje víc než my. Miluje je, a bude jim žehnat.

Jistě si vzpomenete, že Pán nefitským dětem požehnal jednotlivě, a že se za ně modlil. (Viz 3. Nefi 17:14–17, 21.) Poté „promluvil k zástupu a pravil jim: Pohleďte na maličké své.

A když pohlédli, aby viděli, upřeli oči své k nebi a uviděli nebesa otevřená a uviděli anděly sestupující s nebe jakoby uprostřed ohně; a sestoupili

dolů a obklopili ony maličké a ti byli obklopeni ohněm; a andělé jim sloužili.“ (3. Nefi 17:23–24.)

Jak mohou naše děti zažít stejná požeňání v této době? Starší M. Russell Ballard řekl: „Těm z nás, kterým byly svěřeny drahocenné děti, bylo nepochybně uděleno posvátné a vznešené správcovství, neboť my jsme těmi, které Bůh pověřil, aby dnešní děti obklopili láskou a plamenem víry a porozuměním tomu, kdo jsou.“ („Behold Your Little Ones,“ *Tambuli*, Oct. 1994, 40.)

Bratři a sestry, my jsme těmi anděly, které Nebeský Otec poslal, aby žehnali dětem dnes, a my jim můžeme pomoci, aby jednoho dne spatřili Spasitelovu tvář, když budeme učit zásadám evangelia a naplňovat domov radostí díky tomu, že podle nich budeme žít. Společně Ho můžeme poznávat lépe. Můžeme pocítovat Jeho lásku a požeňání. A skrze Něj se můžeme vrátit do Otcovy přítomnosti. To činíme, když ochotně, poslušně, věrně a horlivě následujeme Jeho učení.

„Vpravdě, tak praví Pán: Stane se, že každá duše, jež zanechá hříchů svých a půjde ke mně a bude zvyvatí jméno mé a bude poslouchati hlas můj a zachovávatí přikázání má, uvidí tvář mou a bude věděti, že já jsem.“ (NaS 93:1.)

Bratři a sestry, já vím, že Bůh žije. Ježíš Kristus je Jeho Syn, náš Spasitel a Vykupitel. Vyzývá nás, abychom k Němu přišli, a přikazuje nám, abychom přivedli své děti, abychom mohli společně spatřit Jeho tvář a věčně žít s Ním a s naším Otcem v nebi. Modlím se, abychom my všichni pracovali na získání tohoto velkého požeňání, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Následujeme Ježíše Krista

*Radujeme [se] ze všeho, co pro nás Spasitel udělal.
Umožňuje každému z nás získat spasení a oslavení.*

Je to velká zodpovědnost promlouvat o velikonoční neděli k Svatým posledních dnů, kteří jsou po celém světě a milují našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista. Dnes dopoledne oslavujeme Jeho vítězství nad smrtí. Vážíme si svého poznání a pocítujeme upřímnou vděčnost za Spasitelovu dobrovolnou smírnou obět za nás. Jeho podvolení se vůli Otcově přineslo božské vítězství nad smrtí a je vrcholnou událostí v historii lidstva. Vážím si této příležitosti hovořit o následování Spasitele.

Poslední dva dny Spasitelovy služby ve smrtelnosti předcházející Jeho Ukřižování mají hluboký význam – mnohdy přesahující naše chápání.

Mnohé z toho, co je pro naše věčné určení zásadní, se přihodilo ve čtvrtek, a pak v pátek – v den, kdy byl Kristus ukřižován. Poslední večere – večere o přesnicích – „tradiční připomínka vysvobození Izraele ze zajetí“ se konala o čtvrté večeru.¹ Při Poslední večeri byly představeny obřady a nauky velkého významu. Zmíním se pouze o třech z nich. Zaprvé – Spasitel ustanovil obřad svátosti. Vzal chléb, nalámal ho, požeňal a podal svým učedníkům řka: „To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. To čňte na mou památku.“² Tímto způsobem zavedl svátost. Zadruhé – Spasitel kladl ohromující důraz na nauky, jež učí lásce coby přední zásadě. Učil: „Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“³ Zatřetí – Kristovou přimluvou neboli příkazem byl „Duch Svatý slíben apoštolům“ coby další utěšitel.⁴

Následně Spasitel vykonal Usmíření. Vzal na sebe „břímě hříchů lidstva“ a „hrůzy, které na Něj Satan ... dokázal uvalit“.⁵ V této době podstoupil podvodně zosnovaná přelíčení a vytrpěl hrůznou a tragickou událost, jež vedly k Jeho Ukřižování. Vše nakonec